

שבת פרשת תצוה
שבת זכור
 ו' אדר תשפ"ג
גילון מס' 56
מומלץ להדפס את העלון ליראת שבת

ראש היישיבה

נקודה מתוך "לחיות עם פרשת השבוע"

של ה"משיחית", אך זה לא פשוט. היו שם אנשים שהיו מוכנים להשחתת את ארץ ישראל ואת עם ישראל באופן שהו קרוב ל'שנתה ישראל וארכ' ישראל', וכי שהרבר קוק כבר הבין לפני לעלה מהאה שנה "על פ' הניסיון" - שם כבודות טובים וככל מי שנקודת ריאת שמים אמיתית בוערת בלבב" לא יבואו להיות שותפים בבניית המהלים של תחיית האומה בארץ ישראל - "אין די באך גודל האסון".

אננו בוטחים בה' שחכל היהה לטובה, אבל בינתיהם כבר כמה פעמים איחרנו את המועד ועבנו את שעת הקשר בנהגת המדינה. עמדו רבנים וראשי קהילות והתבוננו מהצד לראות מה יצא מהמצוינות ובנית היישוב בארץ ישראל.

אך יש כאן בכל זאת מחלך אלוקי שלא מגיע סתום כך. בספר "שם שבו ואחלמה" מבואר את הנחתת ה' בענינים שכאלו ("שער הלשם" א', סימן ט'ו, פ"א):
 "כמ"ש בספר יצירה פ"ב: אין בטובה לעלה מענג ואין ברעה למטה מגען".
 ושניהם המשצד הגבירות. והאמת הוא כי הרעה יוצאים מציאות הגבירות על מציאותם היותר הוא סבת הענוג. כי על ידי הרעה יוצאים מציאות הגבירות על זולתו אפשרי שביהם... כי מתכונת הטובה הוא בטול את עצמו ולהסתכל על זהת קרבן אליו, אבל תוכנות הרעה הוא היפך... כי רק בזה הם מתגלים ויזאים בכל תוקפם באין מונע. ואחר שיצאו ונעו על תכלית מציאותם כל ידי הרעה או כאשר נמשך בהם או החסד הנה מתמתקים ומתחבסים כי מתייחדים עם החסדים בתכלית היחודה".

יש לבחור את המיריות למתיקות באופן שהסדר הוא "עת צקה היא ליעקב ומפעקה קשע" (רומיחו ל', ז). כיצד הופכים מר למתוק?
 עלינו קודם ללהבין את התהיליכים האלוקיים. עצם ההבנה היא כבר סוג של מתיקות. כפי שאומר הגר"א (קול התור פ"א) "ורבינו כתוב הרבה שהגולה תליה בלימוד תורה הפנימיות ועל ידי זה התגללה קמעא קמעא תורה משיח צדקנו והיא תורה הארץ טוב".

בנסוף, עלינו להכיר טובה על מסירות הנפש של הציבור שנבנה את המדינה, בזמנם שאחרים עמדו מחד. וכן נדרשת ריגשות ועשית השינויים באופן יותר AISI. הענן של הקמעא קמעא הוא ענן מובנה בגאותה ישראל.
 הדרך להעמקת עניינים אלו היא על ידי לימוד פנימיות התורה המביא לחיזוק נשמת האומה וחזק את הצד הטוב. כך נתחזק אהבתה ישראל ובמבט של חיד לכל עם ישראל ורק לאלה שלצלענו" שוברים את הכלים".

מתוך שיעור שנינתם ביום רביעי האחרון.
 השיעור המלא יעלה לאחר היישיבה בקרוב בע"ה.

פרשיות השבעות האחרונות דורשת התייחסות. בפרשנותינו ישנו רעיון של רבי זdock הכהן מלבלוי על הפסוק (משלי כ"ג, ט): "שְׁמָנוּ קָלְנוּתִי שְׁפָמָה לְבַבְּנֵתךְ רְעֵהוֹ מְעַצֵּת נְפָשָׁת". החלק השני של הפסוק עוסק בミתוק שאים עשו רעהו בשחואו נתנו לו עצה טוביה. אך תחילת הפסוק קשור לפרשת תצוה המתהילה בענין השמן (שמות כ"ז, ב'): "וַיְקַח אָלֵיךְ שְׂמֹן זְקִיתְךָ בְּתִיתְךָ לְעַלְתָּתְךָ רְקִמְדָּתְךָ וְמִשְׁתִּימָתְךָ בְּעַלְיָהְךָ קְטוּרָתְךָ שְׁמָוֹת לְאַתְּ לְרַקְטִיר עַלְיָהְךָ אֲפֻקּוֹן קְלִתָּתְךָ פְּמִים בְּבָקָר בְּבָקָר".

בזהר הקדוש (הקדמה, דף ע"ח) מובאashi שראו לשבת בחילוקו של משה, הוא מי שידע להפוך חושך לאור ומר למותוק. זה מה שעשו השם והקטורת. עם השם מאירים את מנורת המקדש, ובקטורת יש את החלבנה שיריח רע, אך יחד עם שאר סמלי הקטורת עולה ממנה ריח ניחוח לה'. אלו התוכנות שצריך בשבייל לחיה בדורנו, ביוםות המשיח.

אנחנו נמצאים בימים לא פשוטים של שבירת כלים (במובן הפשט) ולא ה"פנימי". אנשים בעם ישראל מרגשים של "לוקחים להם את המדינה" שבנו, ומוכנים לשבור את הכלים כדי שהחלומות הממשלת לא תיממשו. ישנה איגרת של הרוב קוק המרעידה את נימי נפש קוראייה. הרוב כותב לאנשי אשכנז בפרנקפורט בנושא החשיבות להגעה לארץ בשנת תרס"ח – לפני מלעה ממשהונה (אגרות הראי"ה א', קמ"ד):

"וְאַתָּה אֱדוֹנִי אֶתכֹּבֵד לְהִזְדִּיר, כִּי זֶה לִי זָמֵן הַגּוֹן אֲשֶׁר בְּחַנְתִּי דָּרְכִּי, וְאַתָּה נָמֵנה שְׁכָל תִּקוֹת יִשְׁוֹב אֶת חַנְתִּי דָּרְכִּי, וְכָל תִּקוֹת הַצְמָתָק קָרְנוֹ יִשְׁוֹעָה לִישְׁוֹרָאֵל מִצְיוֹן, תִּלוֹיה הִיא בְּנַקְדָּה אֶת הַדָּרְכָה, שִׁיאָסֵפּ אַלְיָנוּ בְּחַזְבָּן, לְעַסְקָוּ בְּבָנָ�וּת יִשְׁרָאֵל... וְכָל יִשְׁקֹדְחָתָה יִתְהַלֵּךְ מִצְיאָתָם אֶת הַיּוֹם הַזֶּה".

בורה בלבבו, לא יוכל היהות שעתלים מלבא לעוזר' ועומן. אל נא אחר את המועד, אל נא נתן את הרומנים לרמוס כל היוניים, שရשי צמח-ד'

העולם על אדמת הקדש... אם נזוב את שעת הקשר, של תחילת התפתחות היישוב, והחלישת הגופנית והרוחנית וחסרו אמצעי המלחמה

יבאו מד רום קצם אצל שלומי אומננס ש아버지 שראל... והיד הרמה המחומרת בהפרקות ודרכי הגויים, באין זכר לקדושות' שישראל באמת, המכחפה את חרישה בסיגים של לאומיות מזויפת בגרגירים של היסטורייה ושל חבה

השפה, המלבישה את החיים צורה ישראלית מבחן במקומות שהפנינים כולם הוא איינו יהודי, העמד לחיות נחפה למשחת ולמלפצת, ולסוף גם כן לשנה את ישראל וארכ' ישראל, כאשר כבר נוכחנו על פי הניסיון, היד הטמא החאת תחבוגר, או אין די באך גודל האסון. אבל בד' בחתתי, שלא יתון למשוג גלגן".

עם חממותה שהשאיל ה"משיח והמלפצת" היה בצוותה שבה הנחו את החילים לפועל בירושה יהודי גוש קטיף מביתם. גם הצורה החיצונית שהלבשו את החילים שידרה מסר כזה. אנחנו מכוונים שאחורי השיא

פינת הילדים

נשיות חיוף כשרה וכרכן!

(לאחר מציאת המושב בקשר לשולחן שבת מאבاما להרחב על המושב שמצאתם)

רטיים פלאוּהַהְ...

האנשים הללו כולם חדשניים, חלוצים, פורצי דרך, אנשים שניסחו רעיונות חדשים, יצרו צורות ביטוי חדשות, עשו דברים שאיש לא עשה כמותם קודם. הם שברו את התבניות. הם שינו את הנוף. הם זינקו אל הלא נודע.

אך חי היומיום שלהם היו ההפך מכך: שגרתיים עד כדי טקסיות.
'את סבבש אפקט פעלעה בבקר ואת סבבש פשנוי פעלעה ביון קערבים'

ישנם כמה ענייני פורמים הקשורים אל מושג ה"קריאה". הקב"ה קורא אל משה "ויקרא", במיללה המבatta את ההחינה של הקב"ה אליו לבוא אל אוחל מועד, ולהיוועד אותו שם. זו לשון של חיבת שמשמעותה חיבור, ו록 לאחר קריאיה יבוא התוכן הספריפי בהם מנהיג ה' את עולם, קוראים זה לו ווכלו אחד מקדים את שם ה'. לעומת קיימת הרמונייה, שמקורה בהכרה בשלטונו הבבלי של ה' בכל, האחדות והחיבור עם ה' מאפיינים את עם ישראל ואות המלאכים. בניגוד לכך, פועל מלך להפריד, לניגוד את החתולות, ולזראות את הכל כמרקחה. "ויקר" – זו לשון שבahn פונה ה' לאומות העולם, לשון של ארעי וטומאה, ניתוק מן המקור.

בפרשׂת הקללות, מתארת התורה מצב שבו עם ישראל לא נעה לкриאת ה' אליו. הפורענות לא מאחרת לבוא, אך עם ישראל או חבורת הולכים עם ה' בקרי, וזה הולך עימם בחמת קרוי. כך חורת המילה: "קרוי" בחוכחה שבע פעמי. מייד לאחר החופה השביעית של המילה: "קרוי", נאמרו: "או איז יכנע לבם העREL ואיז רצוא עונום". מכאן ואילך באים פסוקי הנחמה שבסוף התוכחה. בין ב'ויקרא' ובין ב'קרוי', עם ישראל נוכח בחיבור שיש לו עם הקב"ה, לשבע או לחוד.

ניתן לקשר את העניין לкриעת השמות בפרשׂת בראשית, ולהופעת השורשים: ק.ר.ה, ק.ר.א, י.ק.ר. בмагילת אסתר:

פערמים מופיע שורש ק.ר.ה במגילה, וההקבלה בדורות:
 1) נזגד לו מרדכי את כל אשור קrhoו ואחת פרשת הבקسر אשר אמר
 חממו לשකול על גנזי המלך ביחסם לאבdomם (ד', ז').
 2) ניספר חממו לזרש אשתו וכל אבקי את כל אשור קrhoו וכן מרדכי אשר חלקות לנפל חממו וזרש אשתו אם מציע כיהודיים מרדכי אשר חלקות לנפל לפניו (ו', יג').

בפעם הראשונה, מודיע מרדכי לאスター שיש לנו עסק עם עמלק:
 אמר להתרן לך אמרו לה בנו של קrhoו בא עליכם, היה"ד: אשר

המן מן התורה מנין?

רב מנשה וינר

"המן מן התורה מנין? המן העז" (חולין קל"ט, ע"ב) – זהו אותו העז – עץ הדעת. זה היסוד אותו מבטהת התפיסה העמלקית, שנברע משנתמשים בעדעת, כל דבר מוטל בספק והכל קורה במרקחה. הפו הוא הגROL, כשמפלים את הפו יש שתי אפשרויות לראות את הדבר: או שזו השגחה אלוקית או שזה במרקחה המאבק בין ישראל וזה היסוד של פורמים.

ביום הכיפורים, המקודש ביותר ברשותם, אנו נחזר ונפיל גROL. לוחמים שני שעירים השווים בעניין עין אנושית, אחד הולך לה' ואחד לעזאל, זה כנגד זה. "עוזאל" – ראש תיבות "זה לעומת זה" עשה אלוקים". עין אנושית לא יכולה לדעתizia שעיר מתאים לה ואיזה שעיר מתאים לעזאל.

כגם ההפרדה בו עץ הדעת לעץ החיים. לראות את עץ הדעת. ועץ החיים בעצם נפרדים זאת הטעות הגדולה של העין האנושית. בשכל האנושי הם נראים דברדים – האמונה והדיעה. אבל האמת היא שבעומק, עץ הדעת ועץ החיים זה אותו העז. רק עץ אחד בתוך הגן ואילו אדם וחווה בורחים ומנסים להתחבא. בכל מקום בתהן"ד בו מופיעים שני עצים, תמיד מתברר שהזה עץ אחד, זה רק נראה כשני עצים, כי באמת עמוקה של העין והדיעה. אבל לנו בשכלנו זה נראה כสองה, האמונה מול הדיעה, תורה ומדע, אבל אין שום שתירה. מה שנראה לנו כטוב ורע זה הטעות שלנו, אין אמרית, בסופו של דבר יתגלה שהכל טוב ואין מות, הכל חיים ואין כלו. בעולם שלנו, "עלמא דקשות", זה נראה כך, העולם הבא הוא "עלמא דקשות", עולם האמת, ושם מתברר שהכל חיים.

הנחש שהטייל את המות לעולם הטיל את השkar הגודל, את החפדרה שיש בין שני העצים.
 המקור הבולט לשני העצים הוא בנובות יחזקאל (ל"ו, ט"ז-כ"ד):
 "אפקה בון אקס קח לך עץ אךיך וכתיבת עליו ליהקה ולגני ישראל

קרור בדרכ" (אסתר ר' ר' פרשה ח'). כאשר הגיע מתקהף, והמן הוא זה שמספר את כל אשר קrhoו, מתברר שהמקורות העמלקיים היא י"ה, ולמעשה גם אנשיו של המן מתעוררים פתאום ומבוחנים בחוקיות הקשורה ביהودים.

השורש ק.ר.א מופיע במילה אחת עשרה פעמים. מדובר בקריאת שם. בתקילת ספר בראשית ה' קרוaire שם לגורמים המרכיבים את הזמן: היום והלילה, ואת המקום: שמיים, אֶרֶץ וימים. קרייאת שם צלען השלישית, לאדם (או: לנפש), מיעד ה' את התפקיד לאדם עצמו. האדם החל בקריאת שמות עקב החיפוש אחר>User

לצצאיו, ובדוור אנווש הוחל לקרוaire בשם ה' – ונחלקו הפרשנים האם לשיליה או לחוביל. רק עכשו מדיעת התורה שבעצם הקב"ה קרא שם האדם מיום הבראואו: "זִקְרָה נַקְרָה בְּרַאֲם זַקְרָא אֶת שְׁקָם אֶקְם בְּיּוֹם הַבָּרָאָם" (בראשית ה', ב'). האדם חיפש עזירangan נגדו, ולבסוף מצא את השלמה שמו: "אדם".

במנילה, מחחילים בקריאת נהרה בשמה. זו קריאה מקרית, חסרת עורך – קריאה של מלכות אחשורוש הירקנית. רק קריאה בשמה של אסטר נשאה פרי, והובילה לкриיאת הימים: "פורים". ודווקא בלשון רבים, כי מה שנראה תחילת בגROL עיור, התגלה לבסוף שיש כרגשהת ה' מה שנראה תחילת בקריאת פורענות, מתגלה לבסוף בקריאת השכלה לישראל.

לעומת המקריות ושכחת ה' אצל מלך, קיימ בישראל הזיכרון. עם ישראל כותב זיכרונו בספר את האצויו של מהיות עמלק. הכריביה בספר חוקת את הדברים לנצח, והקריאת בו מאפשרת לראות את הסדר האלוקי ואת ההשגהה.

לכך מצטרפת קריאת המגילה בכל שנה ונהנה. על אף שהוא של הקב"ה אינו מופיע בה, הרי שם זה עולה מכל פסוקי המגילה גם יחד, וקריאת המגילה היא קריאה בשם ה', שיתגלה עליינו במהרה בימיינו.

מתוך שיעור של הרב שהועבר בתאריך ב' באדר ב' תש"ה.
 השיעור המלא נמצא באדר ה' ישיבה

תביריו ולקח עץ אךיך וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים وكل בית ישראל תביריו. וקבע אוטם אךיך אל אךיך לך לעץ אךיך וקיי לאחדים בדך".

דוד המלך הוא נגד המן. דוד הוא אדמוני, "מאדים" – גימטריה "המן". הם עודם אחד חד חדות. דוד מלך ישראל חי וכיים, כשהוא דוד, שני העצים יחוירו ויחבورو. דוד מלך ישראל חי וכיים, והוא יbeta את הבדיקה של ביטול עץ הדעת. חז"ל אומרם שעז הדעת היה גפן. הגפן עצמו גורם לכך ש"עד שלא ידע" – האם זה העז הדidea או העז שגורם לאידייעה? זה היינו הך. "תכלית הדidea היא שידע שאינו ידע", כפי שאומרים המקובלם. זאת דרגה גבוהה מאד. אך אתה מתחבר מחדש לעץ החיים ומתברר שהוא אותו עז. זה דוד המלך.

"ויצא חער מנגוע ישׂי ונצרך משלישי ופרקה. ונקה עליו רום ה' רום חכמה ובינה רום עצה אגורה רום דעת ויראת ה'. ונקה ביהם מהאה שרש ושוי אשר עמד לבס עמים אלו גוים קדרשו וקיפה מנחתו בבדב"ד" (ישעיהו י"א, א', י').

דוד הוא זה שיכל לגלוות בענוהו שלו, בבדיקה של יינה של תורה, מה עומד בעומק ומה מסתתר מאחורי הדברים. הוא זה שיכל לחזור ולהתקן את אותו חטא של עץ הדעת, ואז "מים לים מכים", ובאותו רוק גם הצפוני מפסיק להיק, הנחשים מפסיקים להיק, ואין חיה רעה, הכל הופך לעולם של טוב. במקרים בו מבטלים את הדעת יש מקום לדעת, כי כאשר מתחilibם באמונה, תעם המצוות מוסיף, זה טעם יותר, אבל אתה מבון שהוא לא הטעם היחידי ואינה ממש שחדבבים הגדולים הם מעבר לו. זאת הרהתקבות המחדשת לעץ החיים. רגע לפניו שחדרים על המהלך הזה מגע אותו עמלק כדי לנסות להטיל ספק ולקרוaire, היסוד של זה מתחיל בעץ הראושן וחותיקון מגע אצלנו.

מתוך שיעור של הרב שהועבר בתאריך כ' באדר א' תש"ה

הברך על מקרא מגילה – הגדלה ורשות ר' יחזקאל (ל"ו, ט"ז-כ"ד):
<https://www.torah.org/torah/parshat-megillah/5765-megillah-1/>

הברך על מקרא מגילה – הגדלה ורשות ר' יחזקאל (ל"ו, ט"ז-כ"ד):
<https://www.torah.org/torah/parshat-megillah/5765-megillah-2/>